

Cent dies de desconfiances

Aquesta setmana el Govern balear, format per PSIB-PSOE, Podem i Més, el tercer pacte de progrés, fa cent dies. Una avinentesa que arriba en mal moment. Perquè les relacions entre dos dels socis, els socialistes i la facció local del partit de Pablo Iglesias, no poden ser més agresives i tenses. Cada setmana que passa es visualitza amb més claredat en el Parlament: els xocs sovintegen, a vegades per motius sense aparent importància, i la relació general entre tots dos és molt aspra. El tercer soci, Més, que forma part del Govern amb els socialistes, intenta que la *sang* no l'esquitxi, però no sempre ho aconsegueix.

Quan a finals de juny s'arribà a l'acord per crear la nova majoria entre les tres formacions, els responsables socialistes i els econacionalistes es congratularen perquè "asseguram així que el Govern tindrà el suport estable de 34 escons", segons va dir Biel Barceló, líder de Més i que també és vice-president i conseller de Turisme de l'executiu. Passats els primers cent dies no es pot dir que la seva previsió es correspongui amb la realitat. Més aviat, poc o gens hi té a veure. De fet, Podem ja ha votat en una ocasió en el Parlament –de cinc que s'ha reunit la sessió plenària– amb el PP i Ciutadans

El Govern balear compleix cent dies marcats per les desconfiances i, ara ja també, els enfrontaments entre Podem i PSIB que potencialment posen en perill el pacte.

Reportatge de Miquel Payeras

tadans contra el Govern. Així tot, els de Barceló confien que l'executiu aguantí, que els moviments de Podem siguin tàctics, per adquirir protagonisme. Això sí, reconeixen que l'actitud del partit liderat per Alberto Jarabo, si més no, ha compliat les possibilitats que Podem i Més vagin junts a les eleccions generals, quan el passat juliol es donava per fet que així seria.

Podem i PSIB

La formació de Jarabo ha desconfiat sempre de Francina Armengol i de tot el PSOE. Des de l'endemà de les eleccions ho deixà clar. De fet, quan començaren a negociar el pacte, en primera instàn-

cia no volia fer presidenta la socialista. Intentaren que ho fos Barceló. Però entre la manca de decisió dels nacionalistes i la dura postura d'Armengol, al final Podem va decidir, a contracor i per no trencar, votar a favor d'investir la secretària general del PSIB. Durant el debat a posta, a finals de juny, Jarabo advertí que donaven suport al Govern des de fora –no hi volgueren entrar– però que no garantien l'automatisme, que l'executiu no tenia assegurat el seu vot sempre i per a tot. Va sorprendre perquè, com s'ha dit, tant la líder socialista com el de Més havien dit que el pacte contemplava el contrari. No obstant, per a la majoria d'observadors no passava de ser una postura per allò de marcar territori, sense més importància. Res més lluny de la realitat, però.

Després de les vacances d'agost, quan el setembre va començar el primer període parlamentari de sessions de la legislatura, es notà tot d'una que l'amenaça feta pel líder de Podem el mes de juny era quelcom més que una posada en escena. "Estem disgustats per alguns nomenaments [del Govern] que responen a la vella forma de fer política", advertí el portaveu en roda de premsa quan es reprengué el curs polític. Però PSIB i Més no feren cas i conti-

nuaren nomenant alts càrrecs segons el seu criteri.

La resposta de Jarabo i de l'altra portaveu del partit, Laura Camargo –una professora de filologia hispànica de la Universitat de les Illes Balears que és la número 2 de Podem i que per a molts és l'1 a l'ombra, considerada de l'ala més dura del partit– fou identificar en públic tres càrrecs que consideraven inadequats i en un dels casos n'exigiren la dimissió o destitució immediata. Es tracta de Francisco Fernández, del PSOE, director de SITIBSA (Servei d'Informació Territorial de les Illes Balears, SA), una empresa pública dedicada a la cartografia, a qui Podem considera relacionat amb interessos d'empreses constructors. Un lloc de baix perfil polític i que tanmateix amenaça de convertir-se en *casus belli* entre socialistes i Podem.

L'exigència de cessament fou considerada per Armengol i el PSOE com un intolerable intent de forçar la rectificació d'una decisió ja presa i que, a més, no afectava el pacte. A pesar del malestar, en primera instància la portaveu socialista, la diputada Pilar Costa, intentà rebaixar i congelar la polèmica. En va. Anà creixent d'intensitat a mesura que els representants de Podem elevaven el to de la crítica. I ja no sols era per l'assumpte concret de Fernández. En el plenari parlamentari de dia 21 de setembre votaren amb el PP i Ciutadans contra el Govern per censurar-lo per haver fet dos nomenaments més que consideraren “exem-

ple de nepotisme”: el fill d'un diputat socialista i l'home de fet –no són casats– de la consellera de Sanitat. No només això, sinó que sense venir a tomb, aprofitant una pregunta parlamentària, Camargo va carregar amb molta duresa contra Armengol.

La setmana següent, la passada, encara s'elevà més la tensió. Fernández Terrés va comparèixer davant d'una comissió parlamentària per demostrar la idoneïtat per al càrrec que ocupa. Més

EN MÉS AL JULIOL DONAVEN PER FETA L'ALIANÇA AMB PODEM, ARA JA NO ÉS TAN SEGURA

que fer això, es dedicà a atacar sense manies els dirigents de Podem, a qui acusà de muntar una “caça de bruixes” i de ser uns “difamadors”: “Si creuen en el que diuen de mi, em duguin als jutjats i, si no, per favor deixin de difamar-me”. Aquesta actitud d'un càrrec menor cap un soci de Govern requereix per força la cobertura política de la direcció socialista i de la presidenta Armengol. Clarament el PSIB s'ha fartat de Podem. I Podem del PSIB. Per si quedava cap dubte,

ALIATS I DESCONFIATS. Les relacions entre els partits de Francina Armengol (a l'esquerra) i d'Alberto Jarabo (al centre) són cada vegada més dolentes, mentre que el partit de Biel Barceló (a la dreta) s'ho mira amb preocupació i desconfiança creixent.

Camargo advertí que si no hi ha destitució de Fernández, “res no es pot descartar”. “La ruptura del pacte”, inclosa

Podem i Més

Més intenta que la tensió creixent entre els altres dos socis no l'afecti, però no ho aconsegueix. La relació que manté amb Podem és molt més bona que la que hi tenen els socialistes. Això explica que Jarabo oferís el passat juliol als econacionalistes un “lloc preferent” –de quasi segura obtenció d'un escó– a la seva candidatura al Congrés dels Diputats a les pròximes eleccions generals. Tal com estaven les coses aleshores, tot indicava que, a pesar de les reticències que aixecava l'operació entre alguns nacionalistes, finalment es duria a terme, d'una manera o d'altra. Però a hores d'ara aquella quasi certa s'ha espanyat i ara res no és segur.

“Aquesta actitud que estan demostrant cap al Govern no ajuda gens ni mica a anar amb ells a les generals”, confessava la setmana passada a aquest setmanari el portaveu de Més, David Abril. Els econacionalistes tenen previst reunir-se amb la direcció de Podem aquesta mateixa setmana per explorar les possibilitats de l'aliança electoral. Reconeixen, però, que “ara és més complicat” que el juliol, tant pel que ha passat a Catalunya –el resultat nefast que ha tingut ICV aliada amb Podem– com pels enfrontaments entre Podem i PSIB. Però res no està tancat. Dia 17 d'aquest mes celebraran una assemblea per triar els seus candidats. Aleshores ja s'haurà de saber si fan coalició o no amb els de Jarabo. A banda d'això, el que temen és que l'enfrontament entre els seus dos socis vagi a més i faci malbé l'acord de governabilitat. De moment, però, s'estimen més no creure's del tot les amenaces de trencament que Camargo va llançar la setmana passada. “Volem entendre que són moviments tàctics que no aniran més enllà”, diu una altra font de Més, que afegeix: “la prova de foc seran els pressupostos, si es desmarquen s'haurà acabat” el pacte. ●